

1848-05-10

AFSENDER

Hanne Westengaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Omtalte personer:
J.Th. Lundbye
P.C. Skovgaard
Hanne Westengaard

Arkivplacering:
Mappe 15 nr. 16

DOKUMENTINDHOLD

Hanne Westengaard begræder J.Th. Lundbyes død.

TRANSSKRIFTION

Mappe 15-16

|Jeg er, kjære Skovgaard! Inderlig bedrøvet, men det har en vel lov til at være, Lundby var os saa Meget. Hvor var han dog elskelig. |

|Jeg har sendt Lundbyes Portræt i Rammen, Blikket er den [?] ganske. Hvor vil De kjære Skovgaard tilbringe sommeren? Vel i nærheden af Kbhv? Weufeul? var vel ikke før i

Boer du i Lundbyes Værelse? |

Odense den 10d2 Mai 1848

Siden vi Kjæreste Skovgaard! Sidst underholdt os med hinanden have vi lidt et Tab saa stort saa smerteligt, at vi aldrig ville kunne glemmer det. Da Lundbye gik i Kampen tænkte jeg, det er noget af det bedste vi have, naar intet er for godt for Fædrelandet, jeg tænker endnu det samme, men spørger dog i dag, hvorfor skulde han gaa bort inden han kom i Kampen. Man maa jo ikke spørge, men blot hengive sig Guds villie er saa ofte uransagelig. Et deiligere inden Liv har vist sjældent været hos Nogen, en del der udtalede sig i hver Linie jeg har fra ham! Hvor var han dog forberedt og hvor er noget mig da forunderligt at læ-

-2-

se, det var rigtig nok den reneste Sjæl, han berettede, da man egentlig med Glæde burde tænke paa ham i Paradiset. Endelig er der ogsaa en hellig Sandhed over mig, naar jeg tænker paa ham, men undertiden overvælder Smerten mig og jeg maa græde, ikke alene paa min egen, men paa alle de kjæres Vegne, som lider, som jeg ved Savnet af den Ven! Som var os saa dyrebar. Det er overflødigt at sige Dem, som var Lundbye den kjæreste, om hvem han nylig skrev efter et Udbrud af Smerte over sig selv. Hvor simpel rolig og uanfægtet staar dog han! han har et ædelt Sindelag og det giver sig tilkjende i [gjennem] en Række deilige Billeder. Det er overflødigt at sige Dem, kjære Skovgaard hvor ofte mine Tanker dvæle hos Dem, De og vi alle i hvis Hjerter han boede, føle dybt hvad vi have mistet og fred vi ville savne. Vi

-3-

glemmer derfor ikke det store hele, som først maa opfylde alle Danske Hjerter. Gud give dog sin velsignelse til vore Bestræbelse for at frelse det elskede Fædreland!

Otto har været her et Par dage, han havde set flere Frivillige i Kampen, men sagde at der jo var hæderlige enkelte Undtagelser, men at i Reglen passede de Frivillige ikke, de var for ringe til alt, hvad der fordres af Soldaten, og var ogsaa ofte af for svagt af Helbred til at det var deres brøde, da de indtøt kunde udrette og gjorde dog ofte et stort Offer, i min brodersøns Tanker alt for stort i forhold til det, de kunde udrette. Lundbye har ogsaa her været fortræffelig. Major Blom, som var her i [over] Løverdag, sagde til doctor Wayser: L. han tager min beundring med sig i Graven, ikke saa meget for sin Heroisme, men for sit christelige [?], han var, mente Blom den Ældste af de Frivillige. Endskjønt jeg aldrig har tvivlet paa at Lundbye alle vegne blev sig selv lig, glædede dog disse Ytringer mig i den rette Mund, som Major Blom er, ønsker jeg [udtalt at] ved at komme til at se? i de billeder af Dem, kjære Skovgaard, og de til i saa kjært Selskab, Lundbye erindring at blive og ved dem.

Igaar, min fødselsdag tænkte jeg med saa meget Taknemlighed paa hvad der i fjor og hvert Aar vil forherlige dem, det deilige billede, saavel ikke kun hans ? men

-4-

som jeg ved hænger paa min Væg og igjen skal glæde mig, naar jeg vender tilbage til mit kjære hjem. Und mig for Kjære Skovgaard, at De ikke rent glemmer mig, Jeg længes vel til mine Venner og heller andre med skrivehurtighed, hver som jeg har tilbage. Louis rørte mig vel igaar ved et lille Brev som skulde trøste mig, han bad mig at være glad paa min fødselsdag, og ikke paa den tænke paa mine elskede Malerier. Jeg skulde glæde mig ved at han var i Himlen hvor Englene boede o.s.v. det var ægte barnligt, og sat sammen ganske af ham selv. Ingen maatte se, hvad han skrev. Louis havde sagt Amen, da han rigtignok gjerne vilde skrive et Trøstebrev til stakkels Tante Hanne, som han nok kunde se var ofte meget bedrøvet. Det er mærkeligt nok hvad børn kunde observere, han har dog ikke det, jeg siden selv stærke Udbrud af min Følelse om i Dag, saa jeg sender et Brev bort til Døde Lundbyes Stakkels Moder. Det var vist nok det ømmeste Sted.

Tør jeg ikke nok kjære Skovgaard at bede Dem om snart at sende mig nogle Linier, jeg trænger til at høre at De ikke rent vil glemme Deres Hengivne

Hanne Westengaard-

[illegible]

For jeg sandt fanger jeg min dag og i jeg skal glæde mig
at jeg sandt vil have i mit hjerte - - Gud sig
for, kjære Skovgaard! De skal sandt glæde mig!
Jeg tænker at vil min sønner og heller end at
sige mig selv for, som jeg for vil have. Louis vil
be mig alligevel sandt at vil Louis, som skal be
mig, som har mig at være glad og min sødhed og
at jeg for at hente og min sødhed Malarsen.
Jeg skal glæde mig sandt, at jeg ser i himlen for sig.
Den kunde og for. Det ser dog bevisligt og for som
gæste af som selv, Tjener minde for for for.
Louis kunde sigt Louis, at jeg rigtig nok og
vilde Louis at Christaborg og Natals Ende Hanne,
som for nok kunde for ser ofte meget bidt.
Det er mestaltigt nok for Louis af for, for
for, det jeg sandt for for for Louis af for
hvis - - Gud for jeg sandt at Louis har til Louis
for Louis. Det ser nok det sandt.
En jeg skal nok, kjære Skovgaard! har Louis en sandt
at sandt mig nogle Louis, jeg tænker vil at for, at
De skal sandt glæde mig Louis
Hanne Westergaard.